

1967 ՅՅՅՈԼԹՈ ՆՑ

ՀԱՅԿԱՍՏԱՆԻ
ՇՆՔՈՒՄՆԵՐ

572
1967

გადასულია ბუნების დაცვა

საქართველოს
გარემოს დაცვის
სამსახური

ნათია შაილოვა

წალღერში პიონერთა ბანაკ „ციცინათელას“ ცამდე ახილული ფიჭვისა და ნაძვის, მუხისა და ნეკერჩხლის ტყე გარსშემორტყმია. ბანაკს გვერდით მდინარე გუჯარულა ჩაუდის...

ფერდობებზე უამრავი ყვავილი მიმოზნეულა და უთვალავი ფრთახატულა პეპელა დაფრინავს. აქ ატარებენ ზაფხულის დღეებს ირაკლი, დათო, ბესიკი, ილიკო და ალიკო. ხუთივენი ოქტომბრელთა ჯგუფის ერთ ვარსკვლავში შედიან. მათ მთელ ბანაკში იცნობენ.

სად არ იყვნენ ოქტომბრელები! პიონერებთან ერთად ფეხით შემოიარეს წალღერი, ჩავიდნენ ბორჯომში, დაათვალიერეს ბორჯომის წყლის ჩამომსხმელი ქარხანა.

ოქტომბრელებს განსაკუთრებით ის დღე დაამახსოვრდათ, განთიადისას ბანაკი პიონერულმა საყვირმა რომ აახშიანა.

ნახატები შინაგან სასწრაფოდ

10.362

— პიონერები სალაშქროდ მიდიან,—
თქვა გივი ხელმძღვანელმა.

— ჩვენ კი ტყეში წავალთ.—უთხრა
ოქტომბრელებს ვარსკვლავის ხელმძღვა-
ნელმა მანანამ.

მაღე ბანაკიდან ყველა გაიკრიფა; პიო-
ნერები სალაშქრო ბილიკს სიმღერით
გაუდგნენ. ოქტომბრელებიც დილის
ბინდბუნდში გუჯარულას ხეობას აპყვნენ,
მეგზურად წაღვერფელი ოთარი გაუძღვათ.
იგი ხუთი თითივით იცნობდა იქაპურო-
ბას.

ტყე დილის ნისლში გახვეულიყო...
პატარების თვალწინ ცხრათვალა მზე
ამოიწვრა.

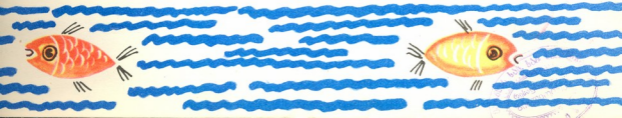
წაღვერფელ ოთარს ანკესები წამოედო.

— თევზაობა უნდა გასწავლოთ,—
უთხრა ბიჭებს და ჭურჭელიც უჩვენა,
გუჯარულაში დაჭერილი თევზებით უნ-
და ავაესო.

ილიკოს ვარსკვლავმა მდინარესთან
მოხერხებული ადგილი შეარჩია. ოთარი
კლდის ქიმზე ჩამოჯდა, ირაკლიმ გუჯა-
რულას შუაგულში უზარამზარ ლოდზე
მოიკალათა... ბიჭებმა ანკესები გადაყა-
რეს მდინარეში და გაინაბნენ...

ბედმა მალე გაუღიმათ,—ილიკოს ან-
კესი შეინძრა, თევზი წამოეგო; ერთს
მეორე მოჰყვა, მეორეს—მესამე... თევზე-
ბი ბიჭებმა მეგობრულად გაინაწილეს.
თითოს ორ-ორი ერგო.

მზე რომ გადაიხარა, გუჯარულასთან
ლაშქრობიდან დაბრუნებულმა პიონე-
რებმაც მოიყარეს თავი. მდინარის პი-
რას, ვაკეზე კოცონი ააგოზგიზეს და ნა-
კვერჩხალზე თევზი აშიშხინდა. მო-
ლაშქრის საგზალთან ერთად სახელდახე-
ლოდ შემწვარი თევზი ყველას ეგემრიე-
ლა.

პახიანო მნლაძე

გამარჯობათ, ტყეებო!
გამარჯობათ, მინდორებო!
გამარჯობათ, რუეებო!
ფრთხსატყულა წიტყებო!

ეს საამო ზაფხული, —
ეს ბუნება ზღაღნურული
სუენ, სზბაჟყო ბაღელებს
კვასარებს და გვაღეღელებს.

ჰქრის ნიაფი, შრიაღებს
ზოგან ბუქი, ზოგან—სე,
აგარაკო, ლამაზო,
მოკვალსინე, მოკვალსენთ!

ჯანტოჟა ჰატი

თაიფარა პაულაძე

ერთი ბატი ბენტერა
ნინოს გაღამტერა.

როცა გოგო პატარა
ხატჟეველა ბაბით
ეზოს ჩამოუვლიდა,
იქვე იყო ბატიც.

კისერს წაიგრძელებდა,
ფრთებს გაშლიდა წამსვე;
სისინებდა და გოგოს
აშინებდა ასე.

ეს რომ ეუგომ გაიგო,
კბილი გაჰკრა ფრთაში:—
თქვენს მტერს, რა ღღეც დაღდა
იმ სულელ ბატს მაშინ.

ტყის საიდუმლო

სოლომონ დავახანაშვილი

ერთხელ გიგა თავის ტოლ-ბიჭებთან ერთად ჯამა სოკოზე წავიდა. ვერც კი გაიგეს, ტყეში ისე შემოალამდათ. მერე მოიღრუბლა კიდეც და ჭინჭელა დაიწყო. ბიჭები ხან აქეთ ეცნენ, ხან—იქით, მაგრამ გზა ვერ გაიგნეს. ქერათმიან ზურიას ცრემლები მოერიდა.

— სულ შენი ბრალია, გიგა, შენ წამოგვიყვანე. ახლა რა უნდა ვქნათ, როგორ გავივით, საით არის ჩვენი სოფელი?

გიგას მამა მეტყვევ იყო. ნახევარი ცხოვრება ტყეში ჰქონდა გატარებული და, რასაკვირველია, ტყის ყველა საიდუმლო იცოდა. გიგას გაახსენდა მამის ნათქვამი: ხეს ხავსი მუდამ ჩრდილოეთის მხრიდან აქვს. ვინიცობაა, მხარი გეცვალოს, ხემ უნდა გითხრას, საით არის ჩრდილოეთი და საით—სამხრეთიო. გაახსენდა და გამხიარულდა.

— იცით რა, ბიჭებო, — უთხრა ამხანაგებს. — ჩრდილოეთით უნდა წავიდე და სამშვიდობოს გავალთ.

— მზე აღარა ჩანს და როგორ გაიგებ, საით არის ჩრდილოეთი.

— ხეები გვეტყვიან.

— ხეები?

— ჰო, ხეები.

გიგამ ტყის საიდუმლო გაანდო ბიჭებს და შიშმა ყველას უცებ გაუარა.

ნახატები ივარი ქლინაძისა

მშენებლობა

ვლადიმერ ასლანაშვილი

ნახატი ზარბაძე

— დათო, არ გინდა, მშენებლობაზე ვითამაშოთ?—მითხრა კოტემ.

— რაგორ?—ეკითხე მე.

კოტემ ფანჯარასთან მიიყვანა და ქუჩის მოპირდაპირე მხარეს გაჩახელა.

— აი, იქ ორი დიდი სახლი რომ უნდებოდა, ხედავ?

— ვხედავ!

— მარჯვნივ რომ სახლს აშენებენ, ჩემია, მარცხნივ რომ აშენებენ—შენი. ახლა

ჩვენ მშენებლები ვართ და ვნახოთ, ვინ ვის გაასწრებს!

იმ დღის მერე სკოლიდან მოვიდოდით თუ არა, კოტე მაშინვე ფანჯარასთან მიდიოდა, ერთი ვნახოთ, ხომ არ გაჯობეო.

ფანჯრიდან მეც ვიპყიტებოდი და მიხაროდა, მშენებლებს კედლები უფრო აემალლებინათ, მაგრამ არც ერთი იუო მეტი, არც მეორე...

— ორივე უოჩალები ვართ!—უხაროდა კოტეს.

ერთ დღეს ძალიან დავლონდი. კოტეს სახლი ერთი ხართულით აემალღებინათ, ჩემი კი არა.

— გაჯობე, ჩემი სახლი მაღალია!—უვიროდა კოტე და ტაშს უკრავდა.

— ნეტავ რა მოხდა?—ფიქრობდი და გული მომდიოდა მშენებლებზე. კოტე ჯიბრით ენას აღარ აჩერებდა.

— ზარმაცი ხარ, ზარმაცი!

— ვინ არის ზარმაცი?!

— ვინა და შენ!

— რა ჩემი ბრალია თუ კალატოზებმა იზარმაცეს?—ძმას თვალეზი დავუბრიალე და კიბეს ვეცი. ერთ წუთში ეზოში ჩავირბინე და მალე მშენებლებთან გავჩნდი.

ისინი ისხდნენ და პაპიროსს ისე აბოლებდნენ, თითქოს კაპიკის საქმე არა ჰქონოდათ.

— ვინ გინდა, კაცო!—მკითხა ერთმა.

— ზარმაცი კალატოზი!

— ზარმაციოო!—თქვეს მშენებლებმა და

ერთმანეთს გადახედეს.

— დიას, ზარმაცი!

— საიდან იცი, კაცო, რომ ჩვენ ზარმაცი კალატოზი გვყავს?

— ჩვენი სახლის ფანჯრიდან კარგად ვხედავ. ჩემმა ძმამ რომ მაჯობა, ვითომ არაფერია?

— შენმა ძმამ როგორ გაჯობა?—უპირებიცქვითეს სხვებმაც.

მე მშენებლებს ჩვენი თამაშის ამბავი ვუთხარი.

— გასაგებია,—თქვა ერთმა მაღალმა, ღონიერმა ძიამ და თავზე დიდი, მძიმე ხელი დამადო,—აი, რა, შევილო, საშენი მასალა დაგვაკლდა და იმიტომ შეჩერდა მშენებლობა. დღეს აგურს მოგვიტანენ და სიტყვას გაძლევეთ, ორიოდ დღეში ამ შენობას ხართულსაც წაუშობებთ და ცოტა გავასწრებთ კიდევ, აი იმათ,—გვერდით შენობა რომ იდგა, ხელი იქით გაიშვირა,—ჰა, როგორი სიტყვაა?—მითხრა და დიდი ხელი გამომიწოდა.

რა მეთქმოდა.

მართლაც სულ ორიოდ დღე გავიდა და კოტე ფანჯრიდან თვალეზაქვეტილი გაპყურებდა „ჩემს შენობას“, რომელიც ერთი ხართულით გაზრდილიყო და „მის შენობას“ გათანაბრებოდა.

ვალერი კანკინა

მზეო, მზეო

მზეო, შენს გამოჩენას
სიხარულით ხვდებიან...

გაუღიბე ტონიას,
ოქროს ნაწნავებიანს.

გაცოცხლე მიდამო,

გახარე ჩიტები,

დონის ტალღებს აფრქვიე

ოქროს მარგალიტები.

ტყევი

სირუმეა ტყეში,
მაგრამ ყოველ დილით
უკაკუნებს კოდალა
ტელეგრაფისტივით:
„შეუდექით სამზადისს,
უკვე დროა, დროა,
ყურადღება! მალე
შემოდგომა მოვა!“

თარგმანი ლილა პარპიშ

ერთ ბიჭუნა მესტუმრა
პირველადი ჩემსადი,
ზედი ჩაგოდ ქაღაღის,
მისთანა ხინჩენ ვწვესადი.

მერე ხოხია ვანახ,
მოვანბნივ კვეფორა,
ბილაკე ძალი შენიწა,
შეწინა, მეველი ვეონა.

ს ბ უ კ ა ე ი ი

მეცა მხეცა

ბიჭუნა ხარი შენიწა,
ხაჯახა დავი ვეონა,
უვეწი თავიშახეზი,
ტიტონა თეხი ვეონა.

კარბეღეანა მოკიდა,
საქმელი სოკო ვეონა,
მოფე-მოფე ვეველი,
მესელი ხაჯანი ვეონა.

მიწავეს შირი არ აბო,
ნას კარბეღელი ვეონა,
ხაქანა ამოველიწა,
მიწვენი ვეველი ვეონა.
სუვედაფერი მე ვეონა,
ჩა ვედი ვინმე მეკონა!

ბ ვ ხ ე რ ი ა ნ ე ბ ე ნ ა

მეცა მხეცა

მამდა ვარბ ღობტენას ვიში სანაბი,
არს ქვარბი ჩიფარა; ღობტენას მამდა
ქარბას ვეა.
— ქობა ჩვენი ვეაქობა ღობტენა, ხა-
ხაშარის ქვარბი, ჩვენი ვეაქობა!
ხადინდაი შობარბინა ხატეხი და ღობ-
ტენას შემოხევენ.
— ღობტე! — დაღობტენა უკვეთილი
ღობტენა!
— ჩა იო, ვეაქობა, რა! — შეავეწონ
ხატეხი.
— მოწირდაი აქვარ, სულ ჩეხი, მე

უნდა შევებო, თქვენ სავარკი ვეაქობა! —
ხეაქობა ღობტენა.
— მოვეთი, მოვეთი ჩვენი, ღობტენა,
ჩვენ რომ სავარკი ვეაქობა ხობტენა!
— ძალან, ძალან შეაქობა ხატეხი.
— აია, აია, არ მოვეთი, არ მოვეთი! —
ფეხი დახარენა ღობტენა! — ეს მეე არ
შეაქობა.
— მამა კი ვარბინა ხატეხი.
— არ მოვეთი? არა, მამ ვარბინა
სურს! — ვარბინა ხატეხი.
ვარბი ღობტენას უკვეთენ, ხობტენა
ვეაქობა, მესამე — შეაქობა.

საბო მხეცა

ხობტენა დინდაი კი მოწინა:
— ვეა! — დაიძინა ღობტენა!
ჩან უხი ვარბი, ხან ვეაქობა ვეაქობა
არაფერას უწვეთი: უკვეთენ და უკვეთენ
ტეხი იმდენი ქვარ, ვარბი, ხაშარის
ქვარბას კი ხელონ მოვებინა.
— არ ვარბინა, ხელონ ვეაქობა, მამა
ხომ შენი ვეაქობა, ძალა ხარ! —
უარსა მურამ ღობტენას სავარკი ვე-
აქობა ღობტენას.

კიქვიძე

ჩვენს ქვეყანაში ოქტომბრის ჩველ-
ეთს ვამარტუნას შემდეგ ახლავხდა
საბჭოთა ჩემბელეთის მუკი მუკი ვამ-
ოწნა. მუკის კოფილმა იფიქრებს და ვე-
მარტუნას შეკრებებს ვარი და თვის დეხ-
ნე ჩვენს ქვეყანას, მთელი ხალხი დეხ-
დაფა ჩველეთის მომხობის დასა-
ვად ამ სამოქალაქო ომში თავი ვამა-
ნას სახელოვანს ვამარტუნას — ხაშარის, შობ-
ისა, ფრეზენ და სხვებს. ესოფილი აფი-
ქარი ვარბი კოფი ვარი სავარკი არ
ვამარტუნალოო მამი დეხარა, ხეობებს (არ
ვარბინა მუკის იფიქრებს და ვარბი-
ებს) თავარბინალო ვარბინა.
გეხედი ჩვენსებს 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1. 1.
მეხედიან — მამა!

როგორ მოიგახსნა გენერალი

ერთხელ კიკვიძის წინააღმდეგ გენერალ სიტნიკოვის მეთაურობით კახაკების რაზმი გაგზავნეს. თეთრებს კიკვიძის დივიზიისა ეშინოდათ და გადაწყვიტეს კიკვიძის საბრძოლო გეგმების შესატყობად მისი ჯარის ნაწილებში თავიანთი მზვერავი შეეპარებინათ. იმ მზვერავს

თეთრების გენერალი სიტნიკოვი პირადად არ იცნობდა, მაგრამ ოფიცრებმა დაარწმუნეს, გამოცდილი კაცი იყო.

კიკვიძის გულადი მებრძოლების მოტყუება არც ისე ადვილი საქმე გამოდგა: მათ შეიპყრეს თეთრების ჯაშუში კაპიტანი და მეთაურს მიჰგვარეს. კიკვიძემ

ნახატი რეპეზ ხუხუჩიძისა

იფიქრა, თეთრებს მათივე ზრიკით მოვატყუებ და რასაც აპირებენ, იმასაც გავიგებო. მან ორი გამბედავი წითელარმიელი შეარჩია, კახაყების ფორმა გადააცვა, მკერდზე მფეის ჯვარ-მედლები ჩამოჰკიდა, თვითონ კი დატყვევებული კაპიტნის წითელ ჩოხა-ახალუხში გამოე-

წყო და გენერალ სიტნიკოვის შტაბში გასწია.

კიკვიძის მხრივ ეს დიდი გამბედაობა იყო, რადგან მტრის ბანაკში რომ ეცნოთ, სიკვდილი არ ასცდებოდა.

გენერალ სიტნიკოვს თავი დიდ მთავარსარდლად მოჰქონდა და ყველას არწმუნებდა, კიკვიძის დივაზიას მე გავანადგურებო.

და აი, მას მოახსენეს, რომ კიკვიძის დივიზიაში გაგზავნილი კაპიტანი დაბრუნდა და პირადად თქვენი ნახვა სურსო. გენერალმა ყველა დაითხოვა და გადაცმული კიკვიძე დიდი ალტაცებით მიიღო.

კიკვიძემ გენერალი დაარწმუნა, წითლები ძლიერ „დაშინებულები“ არიან და მათი მეთაურიც მალე ხელში ჩაგვივარდებათო.

— არა, არა,—უთხრა გენერალმა,—მე მხოლოდ მაშინ დავმშვიდდები, როცა იმ წყეულ კიკვიძეს სიცოცხლეს გამოვასალმებთ. თუმცა არა, მისი ცოცხლად ჩაგდება უფრო საინტერესოა, კაპიტანო, დიახ, თქვენ მოიყვანთ მას ჩემთან ხელფეხშეკრულს.

— თქვენო აღმატებულებავ, —უპასუხა კიკვიძემ, — არხეინად ბრძანდებოდეთ, კიკვიძე უკვე აქ გახლავთ!

— სად არის? — შეჰყვირა გენერალმა, —ახლავე აქ მომგვარეთ!

— ის თქვენს წინაშე დგას! — უთხრა მშვიდად კიკვიძემ. რეკოლვერი ამოიღო და ანიშნა, დამემორჩილეთო.

ახლა კი მიხვდა გენერალი, რაც დაემართა, მაგრამ რაღას იზამდა. ხმა რომ ამოეღო, კიკვიძე მაშინვე სულს გააფრთხობინებდა. ამიტომ მაზარა მორჩილად მოიხურა და უკან უხმოდ გაჰყვა. კიკვიძის მხლებლად გადაცმულმა წითელარმიელებმა კი მოხვეტეს თეთრების შტაბის საიდუმლო საბუთები და კიკვიძეს დაედევნენ.

ცოტა ხნის შემდეგ შტაბში დიდი აურზაური ატყდა. მკვებარა გენერალი უკვალოდ გაქრა. ბევრი ეძებეს, მაგრამ სად ნახავენენ?!

მომიტანე

ნეტავ ერთი მაინც ყოფილიყო აწყდომამზე! ერმეკი წამით ჩაფიქრდა: რა იქნება, სუყველა ღილი რომ ავაჭრა და ხედახდა დავაკერო!

— აბა, მაკრატელი მომიტანე! — უთხრა დას.

ერმეკმა ღილების აჭრა დაიწყო. უყურა, უყურა მარჯანმა და ბოლოს ველარ მითმინა.

— ნუ აჭრი ღილებს! საბავშვო ბაღში უღილო ხალათით როგორ წავაღ? — შესძახა მარჯანმა და ხალათს ეცა.

— მოიცა, ახლავე დაგიკერებ! მარჯანი ცოტა დამშვიდდა. ერმეკი ბრძანებდა და დაიკოც სწრაფად ასრულებდა:

— აბა, ძაფი მომალწოდე! აბა, ნემსი! ახლა ღილი!

მარჯანმა პატარა კადათი მოარბენინა, კადათში ათასფერი ძაფი იყო.

— აი, უყურე, — უთხრა ერმეკმა დას. თან ნემსი და ძაფი მოიმარჯვა და საქმეს შეუღბა.

მარჯანი გაუცვიცებოთ ადევნებდა თვალს. ერმეკი ღილებს დიდი გულმოდგინებით აკერებდა. შუბლზე ოფლი ჩამოსვლიდა. ცდილობდა, უმცირეს დას მისი უმწეობა არ ეგრძნო.

ბოლოს და ბოლოს ერმეკმა ყველა ღილი რის ვაი-ვაგდაბით დააკერა.

ერმეკი გახარებული დაბრუნდა შინ. დღეს სკოლაში ღილის დაკერება ისწავდა. ერმეკს ძნელი საქმე ეგონა, თურმე რა ადვილი ყოფილა! ძაფის ერთ ბოლოს ნემსის ყუნწში გაუყრი, მეორეს კი გამონასკვავებ ჯერ ადგის მონიშნავ, სად უნდა დააკერო ღილი, მერე კი ღილს დაადებ და გაუყრი და გამოუყრი ნემსს. ეს არის და ეს.

შინ მისვლისთანავე, ერმეკმა ექვსი წლის დას დაუძახა და უთხრა:

- ღილის დაკერება იცი?
- არა, — მიუგო დამ, — შენ იცი?
- როგორ არ ვიცი! გინდა გასწავლო?
- კარგი.
- მაშ, საბავშვო ბაღის ხალათი მომიტანე.

გოგონამ სწრაფად მოარბენინა. თეთრ ხალათზე ყველა ღილი თავის ადგილზე ეკერა.

მან ამაყად გაუღიმა მარჯანს:

— შენც უკვე ისწავლე ლიდის დაკერება? მარჯანმა თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია.

გავიდა ცოტა ხანი. ბავშვები სხვა საქმით გაერთნენ. მაგრამ ერმეკმა მაინც ვერ მოიხვეწა,—ისევე ლიდების დაკერების გუნებაზე იყო. კარადა გამოაღო და ტანსაცმელი შეათვალიერა. იქნებ სადმე ლიდია აწყობილი და დავაკერებო. რალაც ბედად, მამის პერანგზე ერთი ლიდი ცაღდა ძაღზე ეკიდა. „აი, ამას დავაკერებ.—გაოფიქრა ერმეკმა და გაუხარდა,— ადბათ დედას დრო არა აქვს, რომ ლიდი დაუკეროს და საქმეს შევეუმსუბუქებო“.

სალამოს, როცა დედა და მამა შინ დაბრუნდნენ, ერმეკი კართან შეეგება მათ:

— მე ლიდის დაკერება ვისწავლე!

— ყოჩაღ, შვილო!—უთხრა მამამ.

— საბავშვო ბაღის ხალათზე დამიკერა ლიდები!—წამოიძახა მარჯანმა.

— რომელ ხალათზე?—გაოცებით იკითხა დედამ—განა იმ ხალათს ლიდი აკიდა?

მარჯანმა ხალათი მოარბენინა. დედამ ხატი ახედ-დახედა და წარბები შეკუმუნა:

— ეს რა გიქნია? თუთი ხალათზე ლიდები შავი ძაღვით დააკერე?!

— დედა, ერმეკმა მამას პერანგზეც დაუკერა ლიდი!—წამოიძახა მარჯანმა.

დედამ კარადა გამოაღო. მამის გაქათვათებულ პერანგზე შავი ძაღვით მიკერებული ვეებურთელა ლიდი დაინახა.

— რა არის ეს!—თქვა დედამ და თავი ველარ შეიმადრა, სიცილი აუტყდა.

ყველანი გულიანად იციხოდნენ.

ყახახურიდან თარგმნა მამია პარსთაძე

ქ ა ს ვ ი ა ს ზ მ ს ტ ა ნ ი

შეესა ერთ სურათად

მონაწილენი:

ქაცვია— ზღარბი, ათა, მათა— ბავშვები, ყურა, ფუტკარი, ციციანთელი, ვიამაია.

სცენა წარმოადგენს შემოღობილ ბოსტანს. მონანს გოგონის ბარდები. დამდგება. შემოდის ქაცვია, ღობეს ათვალეურებს.

მ ა მ ა მ ა— ბიჭოს! კიდევ არ გაურღვევიან ღობე ვიღაც ქურდბაცაცას! კიტრი არ შეძარბინა, კომპოსტო გამინახავა, სტაფილო ვადაძითხარა. თუ ჩამივარდა ხელში, ვუჩვენებ სეირს. (შემოდის ფუტკარი) ფუტკარო, ფუტკარო საით გაგიწვივია?

ფ ა მ ა მ ა— სკისაკენ მიმეჩქარებ, დატვირთული მივდივარ, მეძინია გზაში არ დამაღამდეს.

მ ა მ ა მ ა— კეთილი ფუტკარო, თვალი სომ არ მოგეკრავს, ვინ დამჭრება ჩემს ბოსტანში?

ფ ა მ ა მ ა— არა, არა, მია ქაცვია, არაუინ დამინახავს, ნახუადის (შიდის).

მ ა მ ა მ ა— გარვად შენახე... ვიცო, ვინც არის, მკერამ ნამდვილად მინდა, რომ დაგეჩქარებდე. ეს ვინდაა, ჩემსკენ რომ მოდის?

მ ი ა მ ა მ ა— (შემოდის) გამარჯობა, მია ქაცვია.

მ ა მ ა მ ა— ჭიამაიას გაუმარჯოს! საით გაგიწვივია?

მ ი ა მ ა მ ა— შენს ბოსტანში მოვდივარ, ღამით გოგონის ვეავილმი მიინახვს.

მ ა მ ა მ ა— თუ აქ გმინახვს, ამ ბოსტანში ვინ დაბრმანდებ, არ დაგინახავს?

მ ი ა მ ა მ ა— არა. შეიძლება, შემოვიდე?

მ ა მ ა მ ა— შემოდი, ჭიამაია, შემოდი, მოიხვეწე. (ჭიამაია შედის ბოსტანში, ჩამაღება) გავგზავნე და არა ჩანს, ნეტავ რად დივივინა, სომ არაფერი შეეძთხვა... არა,

ათო— მათო... მათო...

მათო— (გამონდგება) რა იყო, ათო...

ათო— მოდი, ნუ ვეძინია, არაფინია.

მათო— (შემოდის) როგორ მიცემს გული...

ათო— ქორთა კიტრი და სტაფილია ჩავაგეტუნოთ... მოშეველი... (შეზრებიან ღობეში)

შუაშა— ჰამ, ჰამ...

მაცხია—ასლა სადღა წამისვალთ!

მათო— მეტს აღარ ვიხამთ. (ტირის. ჩეგვანს და ჭიამის გამოჰავს ათო, ურბანს—მათო)

მაცხია—ციცინათელა, ერთი შენებურად განახეთ, კარვად დავინახო, ვინა ბრძანდებიან ეს უსირცხვილო ქურდბაცაცები. აბა, წამოდით, ამაღამ აქ უნდა დავამწუკდით, სვალ უფროსები მოვაკითხავთ და იმათთან გავცემთ ჰასუსს. წამოდით.

შუაშა— არა, მინა ქაცვია, დამწუკდვას რა საჭიროა. შე მიცქირე. (მივარდება ითოს და კუდს მოაგლეფს)

ათო— ვაი, ვაი...

შუაშა— ჰამ, ჰამ! (კუდს მოურბენინებს ქაცვიანს. შემდეგ მივარდება და მათოსაც მოაგლეფს კუდს)

მათო— ვაიძე... (მათის კუდზე ქაცვიანს ჩაბარებს)

შუაშა— განწით, დანიკარგეთ! (ბაჭები ტირილით გარბანს) შესეთ, შესეთ...

მაცხია—(კუდებს ხელში ათამაშებს) ჰოდა, ირბინონ ასლა მთელი სიცოცხლე ასე უკუდოებმა. ასია მებათსე, ასნი! (შეუღანი იცინიან)

ბებო მოხანათებს და მოყვრინებს.
(შემოდის ციციანათელა)

ციციანათელა—მინა ქაცვია, ურბანს მოციუვანე.

შუაშა— (შემოდის) რა ამბავია, რა გავიჭირდა?

მაცხია—დამაქცია ვიღაც ქურდბაცაცამ. ჰქენი მადლი და ამ სელამოს ერთად ვუღარაჯოთ.

შუაშა— შენისთან კარგ მესობელს მაგასე როგორ ვაწუვინებ.

ციციანათელა—ჩუ, ვიღაცები მოდიან.

მაცხია—ჩავიძალათ, ჩქარა! (ჩაიძალებიან, შემოდის ათო. იათს უწნებს და ემხის)

ՃԱՐՈՒ ՄՈՒՃԱՑՈՒ

Գիտե՛ք ճիշդ զիտ լո՛ւրս ի՞նչպե՛ս
 խոսողի ցարդքն անցն ի՞նչպե՛ս
 և ի՞նչպե՛ս խոսողի

Գիտն ցնձն ի՞նչպե՛ս
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 Մեն ի՞նչպե՛ս խոսողի
 և ի՞նչպե՛ս խոսողի
 և ի՞նչպե՛ս խոսողի

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

ԼՆԻՈՒ ԴԵՐՅՆՔ ԸՆ ԳԼԿՆՆԻՂ

Գնն ցարդքն խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի
 լո՛ւրսն յճնն ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս
 խոսողի և ի՞նչպե՛ս

Ի՞նչպե՛ս խոսողի

ქ 101/163

76055

ნახტი ლინიზარი ხარაფივილინი

ლექსი მაყვალა შავაღვივილინი

კიკლი-კიკლი კიბესა,
ყურცქვიტების ციხესა,
ბაჭიები სკუპიან,
მელა კბილებს იღესაფს.

სტაფიღო მაჭეს ჩანთითო,
აქეთ ჩამობრძანდითო.
არ ჩამოვადლო, არალო,
მელა მატყუარალო.

კიკლი-კიკლი

მუსიკა ნანა შავაღვილინი (5 წლის)

სოქოლი

მე - ღო - ეფ - ღო	მე - ზე - ხე	ფურცქვიც - ხე ტი - ზე - ხე
მე - ზე - ე - ზე	სეფ - ზე - ხე	მე - ღო ეტი ღეფს ი - ღო - სეფ
სტე - ფი - ღო მეფს	ხე - ღო - ღო	მე - ზე ზე - ზეხ - ხე - ღო - ღო
ქე - ზე - ზე - ღო	მე - ღო - მ	მე - ღო მე - ფე - ე - ზე - ღო

